Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 14 oktober 2021 *

”Överklagande – Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM) – Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) – Gemensamma resolutionsfonden (SRF) – Fastställande av förhandsbidrag för år 2016 – Talan om ogiltigförklaring – Tidsfrist för väckande av talan – Talan har väckts för sent – Rättsakt mot vilken talan kan väckas – Bekräftande rättsakt”

I mål C-662/19 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 4 september 2019,

NRW.Bank, Düsseldorf (Tyskland), företrädd av J. Seitz, J. Witte och D. Flore, Rechtsanwälte,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av H. Ehlers, J. Kerlin och P.A. Messina, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch och S. Ianc, Rechtsanwälte,

svarande i första instans

Europeiska unionens råd, företrätt av A. Sikora-Kalėda och J. Bauerschmidt, båda i egenskap av ombud,

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av D. Triantafyllou, K.-P. Wojcik och A. Steiblytė, därefter av D. Triantafyllou och A. Steiblytė, samtliga i egenskap av ombud,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande L. Bay Larsen, tillika tillförordnad ordförande på tredje avdelningen, samt domarna A. Prechal,, F. Biltgen, L.S. Rossi och N. Wahl (referent),

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 15 april 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 NRW.Bank har i överklagande yrkat att domstolen ska upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 26 juni 2019 i målet NRW.Bank/SRB (T-466/16, ej publicerad, EU:T:2019:445) (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken tribunalen avvisade dess talan om ogiltigförklaring dels av gemensamma resolutionsnämndens beslut i verkställande session av den 15 april 2016 om förhandsbidrag för år 2016 till den gemensamma resolutionsfonden (SRB/ES/SRF/2016/06) (nedan kallat det första omtvistade beslutet), dels av gemensamma resolutionsnämndens beslut i verkställande session av den 20 maj 2016 om justering av förhandsbidrag för år 2016 till gemensamma resolutionsfonden, vilket kompletterar det första omtvistade beslutet (nedan kallat det andra omtvistade beslutet, och tillsammans med det första omtvistade beslutet tillsammans kallade de omtvistade besluten), i den del de rör klaganden.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EU) nr 806/2014

2 I artikel 54.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1) föreskrivs följande:

”[Gemensamma resolutionsnämnden] ska i sin verkställande session

a) förbereda alla beslut som ska antas av nämnden vid plenarsessionen,

b) fatta alla beslut som behövs för att genomföra denna förordning, om inget annat anges i denna förordning.”

3 I artikel 67.4 i förordning nr 806/2014 föreskrivs följande:

”De bidrag som avses i artiklarna 69, 70 och 71 ska uppbäras från de enheter som avses i artikel 2 av de nationella resolutionsmyndigheterna och överföras till [gemensamma resolutionsfonden] i enlighet med avtalet [mellan de deltagande medlemsstaterna].”

4 Artikel 69 i förordningen har rubriken ”Målnivå”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Vid utgången av en inledande period på åtta år räknat från och med den 1 januari 2016 eller från den dag då denna punkt blir tillämplig med stöd av artikel 99.6, ska de disponibla finansiella medlen i fonden uppgå till minst 1 % av alla garanterade insättningar i alla institut auktoriserade i alla deltagande medlemsstater.”

5 I artikel 70 i förordning nr 806/2014, med rubriken ”Förhandsbidrag”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 2:

”1. De enskilda bidragen från varje institut ska samlas in minst en gång per år och ska beräknas i proportion till beloppet av samma instituts skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar, som andel av de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar från alla institut auktoriserade på de deltagande medlemsstaternas territorier.

2. [Gemensamma resolutionsnämnden] ska varje år, efter att ha hört [Europeiska centralbanken (ECB)] eller den nationella behöriga myndigheten, och i nära samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna, beräkna de enskilda bidragen för att säkerställa att de bidrag som ska betalas in av alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier inte överstiger 12,5 % av målnivån.

Varje år ska beräkningen av de enskilda institutens bidrag baseras på

a) ett fast bidrag, som ska vara proportionellt mot beloppet för ett instituts skulder, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, i förhållande till de totala skulderna, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, för alla institut auktoriserade på de deltagande medlemsstaternas territorier, och

b) ett riskjusterat bidrag, som ska baseras på de kriterier som fastställs i artikel 103.7 i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190)], med beaktande av proportionalitetsprincipen, utan att skapa snedvridningar mellan bankstrukturerna i medlemsstaterna.

Förhållandet mellan det fasta bidraget och det riskjusterade bidraget ska beakta en balanserad fördelning av bidragen mellan olika typer av banker.

Under inga omständigheter får det sammanlagda beloppet av de enskilda bidragen från alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier, beräknat enligt leden a och b, på årsbasis överstiga 12,5 % av målnivån.”

Delegerad förordning (EU) 2015/63

6 I artikel 5.1 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av direktiv [2014/59] avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44) föreskrivs följande:

”De bidrag som avses i artikel 103.2 i direktiv [2014/59] ska beräknas med avdrag för följande skulder:

…

b) Skulder som skapas av ett institut som är medlem i ett institutionellt skyddssystem [(IPS)] enligt artikel 2.1.8 i direktiv [2014/59] och som av den behöriga myndigheten har fått tillstånd att tillämpa artikel 113.7 i [Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1)], genom ett avtal som ingås med ett annat institut som är medlem av samma institutionella skyddssystem.

…

f) När det gäller institut som sysslar med subventionerade lån, ett mellanvarande instituts skulder till den utvecklingsbank som är upphov till det subventionerade lånet eller en annan utvecklingsbank eller ett annat mellanvarande institut och skulder som den utvecklingsbank som är upphov till det subventionerade lånet har till sina finansierande parter i den utsträckning som beloppet av dessa skulder motsvaras av det institutets subventionerade lån.”

7 I bilaga I till den delegerade förordningen 2015/63, med rubriken ”Förfarande för beräkning av institutens årliga bidrag”, anges den formel, de förfaranden och de steg som ska följas för att beräkna dessa bidrag. Steg 6 i denna beräkning, med rubriken ”Beräkning av de årliga bidragen”, har följande lydelse:

”1. Resolutionsmyndigheten ska omskala den slutliga sammansatta indikator som följer av steg 5, FCI_n, över den skala som anges i artikel 9 i enlighet med följande formel:

$$\tilde{R}_n = (1{,}5 - 0{,}8) * \frac{FCI_n - \min\limits_n FCI_n}{\max\limits_n FCI_n - \min\limits_n FCI_n} + 0{,}8$$

där minimi- och maximifunktionernas argument ska vara värdet för alla institut som bidrar till finansieringsarrangemanget vid resolution och som den sammansatta indikatorn beräknas för.

2. Resolutionsmyndigheten ska beräkna det årliga bidraget för varje institut *n*, med undantag för institut som omfattas av artikel 10 och för den del av institutens bidrag som ska erläggas som ett engångsbelopp och som medlemsstaterna tillämpar artikel 20.5 på, enligt följande:

$$c_n = Target * \frac{\frac{B_n}{\sum_{p=1}^{N} B_p} \cdot \tilde{R}_n}{\sum_{p=1}^{N} \left(\frac{B_p}{\sum_{q=1}^{N} B_q} \cdot \tilde{R}_p \right)}$$

där

p, *q* är index för institut,

Target betecknar den årliga målnivå som fastställs av resolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 4.2, minus summan av de bidrag som beräknats i enlighet med artikel 10 och minus summan av eventuella engångsbelopp som betalas ut i enlighet med artikel 20.5,

B_n betecknar skuldbeloppet (utom kapitalbas) minus de garanterade insättningarna för institut *n*, med justering i enlighet med artikel 5 och utan att tillämpningen av artikel 20.5 påverkas.”

Genomförandeförordning (EU) 2015/81

8 Artikel 5 i rådets genomförandeförordning (EU) 2015/81 av den 19 december 2014 om fastställande av enhetliga villkor för tillämpning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller förhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden (EUT L 15, 2015, s. 1) har följande lydelse:

”1. [Gemensamma resolutionsnämnden] ska till respektive berörd nationell resolutionsmyndighet meddela sina beslut om beräkning av årliga bidrag från de institut som är auktoriserade på respektive nationellt territorium.

2. Efter att ha mottagit det meddelande som avses i punkt 1 ska varje nationell resolutionsmyndighet underrätta varje institut som är auktoriserat i dess medlemsstat om det beslut som [gemensamma resolutionsnämnden] har fattat om beräkning av det årliga bidraget från det institutet.”

Bakgrund till tvisten

9 Bakgrunden till tvisten har beskrivits av tribunalen i punkterna 1–9 i den överklagade domen och kan med avseende på förevarande mål sammanfattas enligt följande.

10 NRW.Bank är utvecklingsbank för Nordrhein-Westfalen (delstaten Nordrhein-Westfalen, Tyskland). Bolaget bedriver i huvudsak tre typer av verksamheter, nämligen utvecklingsverksamhet, verksamhet för utvecklingsbistånd och annan verksamhet.

11 Under år 2015, innan förordning nr 806/2014 trädde i kraft och med tillämpning av direktiv 2014/59, kompletterad genom delegerad förordning 2015/63, fastställde den tyska tillsynsmyndigheten, Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (den federala myndigheten för stabilisering av finansmarknaderna, Tyskland) (nedan kallad FMSA) sökandens förhandsbidrag för år 2015 enligt artikel 103 i detta direktiv, samtidigt som den ansåg att såväl klagandens utvecklingsverksamhet som dess verksamhet för utvecklingsbistånd inte skulle beaktas vid beräkningen av bidraget.

12 År 2016 uppgav NRW, i den blankett med rubriken ”Förhandsbidrag till [gemensamma resolutionsfonden] – deklarationsblankett för bidragsperioden 2016” som hade upprättats av gemensamma resolutionsnämnden och översänts av FMSA till klaganden, att summan av klagandens samtliga åtaganden avseende utvecklingsverksamheten och verksamheten för utvecklingsbistånd skulle undantas vid beräkningen av förhandsbidraget för år 2016, i den mening som avses i artikel 5.1 i den delegerade förordningen 2015/63. Efter att ha informerats om att gemensamma resolutionsnämnden inte ansåg att verksamheten för utvecklingsbistånd

skulle uteslutas från denna beräkning, ingav klaganden emellertid ett korrigerat deklarationsformulär, enligt vilket endast det totala värdet av de åtaganden som hade samband med dess utvecklingsverksamhet skulle uteslutas.

13 Genom det första omtvistade beslutet fastställde gemensamma resolutionsnämnden, i sin verkställande session av den 15 april 2016, på grundval av artikel 54.1 b och artikel 70.2 i förordning nr 806/2014, storleken på förhandsbidragen från var och en av de enheter som avses i artikel 2 i denna förordning, däribland klaganden, för år 2016.

14 Genom meddelande om uppbörd av den 22 april 2016, som klaganden mottog den 25 april 2016, underrättade FMSA klaganden om att gemensamma resolutionsnämnden hade fastställt klagandens förhandsbidrag till gemensamma resolutionsnämnden för år 2016 och angav det belopp som skulle betalas.

15 Genom det andra omtvistade beslutet justerade gemensamma resolutionsnämnden förhandsbidragen till gemensamma resolutionsfonden för år 2016 i verkställande session den 20 maj 2016 och höjde klagandens förhandsbidrag.

16 Genom meddelande om uppbörd av den 10 juni 2016, som mottogs av klaganden den 13 juni 2016, underrättade FMSA klaganden om att banken var skyldig att betala det belopp som avses i föregående punkt och som följer av det andra omtvistade beslutet.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

17 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 23 augusti 2016 väckte klaganden talan i syfte att bestrida storleken på det förhandsbidrag som banken skulle betala till gemensamma resolutionsfonden för år 2016, eftersom verksamheten för utvecklingsbistånd inte var privilegierad och klagandens bidrag därför hade fastställts till en för hög nivå. Till stöd för sin talan gjorde klaganden i huvudsak gällande att artikel 103.2 och 103.7 i direktiv 2014/59, artikel 70.2 i förordning nr 806/2014 och genomförandeförordningarna till dessa rättsakter hade åsidosatts samt att dessa genomförandeförordningar var rättsstridiga.

18 Genom beslut av den 10 och den 11 januari 2017 biföll ordföranden på tribunalens åttonde avdelning Europeiska kommissionens och Europeiska unionens råds interventionsansökningar till stöd för gemensamma resolutionsnämndens yrkanden.

19 Genom den överklagade domen avvisade tribunalen talan och förpliktade klaganden att ersätta rättegångskostnaderna, utan att pröva de grunder som klaganden hade åberopat.

Parternas yrkanden

20 Klaganden har yrkat att domstolen ska

– i första hand, upphäva den överklagade domen och gemensamma resolutionsnämndens beslut om fastställande av sökandens årliga bidrag till gemensamma resolutionsfonden för år 2016,

– i andra hand, upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till tribunalen, och

– förplikta gemensamma resolutionsnämnden att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Gemensamma resolutionsnämnden har yrkat att domstolen ska

– avvisa överklagandet i vissa delar och i övriga delar ogilla det,

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna för överklagandet och förfarandet vid tribunalen, och

– för det fall domstolen skulle finna att överklagandet är välgrundat, återförvisa målet till tribunalen för slutligt avgörande och besluta att frågan om rättegångskostnaderna för överklagandet ska anstå.

22 Rådet har yrkat att domstolen, för det fall den upphäver den överklagade domen, ska fastställa att det inte finns några omständigheter till stöd för att ifrågasätta lagenligheten eller giltigheten av genomförandeförordning 2015/81.

23 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

24 Klaganden har åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 263 sjätte stycket FEUF och artikel 60 i tribunalens rättegångsregler. Den andra grunden avser åsidosättande av rätten att yttra sig.

Parternas argument

25 Klaganden har som första grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 263 sjätte stycket FEUF och artikel 60 i sina rättegångsregler när den fann att klaganden inte hade iakttagit fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring. Denna grund består av fyra delar. Den första delen har åberopats i första hand och de tre följande delarna har åberopats som alternativa delgrunder.

26 Genom den första grundens första och andra del, vilka ska prövas tillsammans, har klaganden i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning med hänsyn till att klaganden iakttog talefristen oavsett hur det andra omtvistade beslutet bedöms.

27 Klaganden har i detta avseende gjort gällande att det andra omtvistade beslutet utgör ett nytt beslut i sak och att det inte enbart bekräftar det första omtvistade beslutet. I de omtvistade besluten fastställs de årliga bidragen för klaganden och bidragen är inte desamma, vilket innebär att klagandens rättsliga ställning har ändrats genom det andra omtvistade beslutet. Det andra omtvistade beslutet grundas dessutom på nya omständigheter, såsom den ändrade bedömningen av en väsentlig del av en indikator, och utgör inte enbart en rättelse av ett räknefel.

28 Klaganden har vidare hävdat att även om det antas att det andra omtvistade beslutet inte helt och hållet ersatte det första omtvistade beslutet, utan ändrade det, hade klagandens talan mot det andra omtvistade beslutet inte väckts för sent. I detta sammanhang har klaganden bland annat kritiserat tribunalen för att inte ha analyserat inverkan av domen av den 18 oktober 2007,

kommissionen/parlamentet och rådet (C-299/05, EU:C:2007:608) som rör ändring av förordningar. Klaganden anser vidare att tribunalen inte angett skälen till varför de principer som följer av nämnda dom inte är tillämpliga i förevarande fall, trots att det följer av denna dom att en ändring av en rättsakt, även om den är slutlig, medför att en ny talefrist börjar löpa såväl vad gäller den ändrade bestämmelsen som för samtliga bestämmelser i denna rättsakt.

29 Gemensamma resolutionsnämnden har gjort gällande att klaganden i huvudsak har ifrågasatt tribunalens prövning av de faktiska omständigheterna och att dess argument inte kan tas upp till sakprövning. Gemensamma resolutionsnämnden har vidare anfört att det andra omtvistade beslutet inte grundar sig på någon ny omständighet som rör föremålet för tvisten, nämligen att de skulder som har samband med verksamheten för utvecklingsbistånd inte ska beaktas vid beräkningen av förhandsbidrag till gemensamma resolutionsfonden för år 2016. Beräkningen av de bidrag som fastställs i detta beslut korrigerar ett skrivfel som begåtts av misstag beträffande IPS-indikatorn avseende medlemskap i ett institutionellt skyddssystem i beräkningsformeln, utan att det innebär en bedömning av nya omständigheter eller en ny rättslig bedömning, vilket innebär att nämnda beslut utgör en bekräftande rättsakt vad gäller föremålet för tvisten. Den omständigheten att det i de omtvistade besluten fastställs olika bidragsbelopp för klaganden påverkar följaktligen inte slutsatsen att det andra omtvistade beslutet, vad gäller föremålet för tvisten, bekräftar det första omtvistade beslutet.

30 Vad gäller de argument som avser den rättspraxis som följer av domen av den 18 oktober 2007, kommissionen/parlamentet och rådet (C-299/05, EU:C:2007:608), anser gemensamma resolutionsnämnden att de inte kan tas upp till sakprövning, eftersom det inte är fråga om några specifika argument som riktar sig mot den överklagade domen. Denna rättspraxis avser dessutom en allmängiltig lagstiftningsakt, varför den inte är relevant när det är fråga om ett enskilt beslut. Slutligen har klaganden varken påstått eller bevisat att de icke ändrade delarna av det första omtvistade beslutet utgör en helhet tillsammans med de delar som ändrades genom det andra omtvistade beslutet.

31 Rådet och kommissionen har, liksom vid tribunalen, begränsat sina yttranden till att avse ogiltighet, tolkning och tillämpning vad gäller den relevanta lagstiftningen, särskilt genomförandeförordning 2015/81. Dessa parter har endast gjort gällande att nämnda förordning och gemensamma resolutionsnämndens beslut inte var rättsstridiga och de har inte tagit ställning till den första grunden.

Domstolens bedömning

32 Vad gäller det första omtvistade beslutet erinrar domstolen om att tribunalen i den överklagade domen, efter att ha fastställt att de omtvistade besluten varken hade offentliggjorts eller delgivits klaganden, som inte var mottagare av besluten, angav att fristen för att väcka talan i ett sådant fall började löpa först när den berörde får exakt kännedom om innehållet i och skälen till den aktuella rättsakten, förutsatt att den berörda personen i rimlig tid begär att få ta del av rättsakten i sin helhet. Tribunalen konstaterade i detta sammanhang att klaganden hade fått kännedom om detta beslut genom att den 25 april 2016 ta emot ett meddelande om uppbörd och att klaganden hade framställt sin begäran till FMSA om att få ta del av handlingarna i ärendet den 22 augusti 2016, det vill säga nästan fyra månader efter det att klaganden mottog meddelandet om uppbörd. Tribunalen tillade att det sätt på vilket FMSA hade genomfört de omtvistade besluten inte kunde ge intryck av att det andra omtvistade beslutet hade ersatt det första omtvistade beslutet. Tribunalen drog härav slutsatsen att talan, som väcktes den 23 augusti 2016, hade väckts för sent med avseende på det första omtvistade beslutet.

33 När det gäller det andra omtvistade beslutet framhöll tribunalen att klaganden i huvudsak klandrade gemensamma resolutionsnämnden för att ha åsidosatt vissa bestämmelser i den tillämpliga lagstiftningen, eftersom gemensamma resolutionsnämnden vid beräkningen av klagandens förhandsbidrag till gemensamma resolutionsfonden för år 2016 inte hade uteslutit de skulder som var knutna till klagandens verksamhet för utvecklingsbistånd. Tribunalen påpekade i detta avseende att det andra omtvistade beslutet inte innehöll några nya omständigheter och att gemensamma resolutionsnämnden inte på något sätt hade omprövat den bedömning som redan gjorts i samband med antagandet av det första omtvistade beslutet vad gäller frågan huruvida det vid beräkningen av klagandens förhandsbidrag var lämpligt att utesluta de skulder som var knutna till klagandens verksamhet för utvecklingsbistånd samt att klaganden inte hade framställt någon begäran om omprövning av denna fråga till gemensamma resolutionsnämnden eller FMSA, det vill säga en begäran som grundade sig på nya och väsentliga omständigheter. Tribunalen drog härav slutsatsen att talan mot det andra omtvistade beslutet inte kunde tas upp till sakprövning, eftersom detta beslut, med hänsyn till tvistens föremål, enbart utgjorde en bekräftelse av det första omtvistade beslutet och att klaganden inte hade anfört någon grund eller något argument mot det andra omtvistade beslutet.

34 Domstolen underkänner för det första gemensamma resolutionsnämndens invändningar mot att klagandens argument kan tas upp till sakprövning.

35 För det första ska det erinras om att prövningen av frågan huruvida det omtvistade beslutet enbart utgör en bekräftelse av ett tidigare beslut utgör en rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna som domstolen är behörig att pröva inom ramen för ett överklagande. Av domstolens fasta praxis följer att när tribunalen har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna, är domstolen, enligt 256 FEUF, behörig att pröva den rättsliga kvalificeringen av dessa omständigheter och de rättsföljder som tribunalen har funnit att denna ska medföra (dom av den 28 juni 2018, Andres (Heitkamp BauHolding i konkurs)/kommissionen, C-203/16 P, EU:C:2018:505, punkt 77 och där angiven rättspraxis)

36 För det andra är det riktigt att det enligt domstolens praxis följer av artikel 256 FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol samt av artikel 168.1 d och artikel 169 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter tribunalens dom eller beslut ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (se, bland annat, dom av den 4 juli 2000, Bergaderm och Goupil/kommissionen, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punkt 34, och beslut av den 31 januari 2019, Iordăchescu/parlamentet m.fl., C-426/18 P, ej publicerat, EU:C:2019:89, punkt 28). Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i domen eller beslutet i fråga uppfyller inte detta krav (dom av den 20 maj 2021, Dickmanns/EUIPO, C-63/20 P, ej publicerad, EU:C:2021:406, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

37 Det kan emellertid konstateras att klagandens argument i förevarande fall varken är allmänna eller oprecisa. Tvärtom framgår det tydligt av överklagandet att klaganden har kritiserat tribunalen dels för att ha gjort en felaktig rättstillämpning genom kvalificeringen av det andra omtvistade beslutet som en ren bekräftelse av det första omtvistade beslutet, och följaktligen genom bedömningen att talan väckts för sent, dels för att inte ha beaktat klagandens argument avseende domen av den 18 oktober 2007, kommissionen/parlamentet och rådet (C-299/05, EU:C:2007:608).

38 Vad för det andra gäller kvalificeringen av det andra omtvistade beslutet ska det erinras om att enligt fast rättspraxis kan talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF väckas mot alla åtgärder vidtagna av institutionerna, oavsett form, som är avsedda att ha bindande rättsverkningar (dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

39 Det följer dessutom av fast rättspraxis att bekräftande rättsakter och rena genomförandeåtgärder inte kan bli föremål för den domstolsprövning som föreskrivs i den artikeln, då sådana instrument inte har några rättsverkningar (dom av den 26 mars 2019, kommissionen/Italien, C-621/16 P, EU:C:2019:251, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

40 För att avgöra om en rättsakt medför bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att klart förändra dennes rättsliga ställning, ska hänsyn tas till bland annat rättsaktens innehåll i sak (dom av den 26 januari 2010, Internationaler Hilfsfonds/kommissionen, C-362/08 P, EU:C:2010:40, punkterna 51 och 52, och dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 40 och där angiven rättspraxis).

41 Enligt domstolens praxis är en rättsakt enbart en bekräftelse av en tidigare rättsakt när den inte innehåller några nya omständigheter i förhållande till den tidigare rättsakten (dom av den 3 april 2014, kommissionen/Nederländerna och ING Groep, C-224/12 P, EU:C:2014:213, punkt 69 och där angiven rättspraxis, och dom av den 15 november 2018, Estland/kommissionen, C-334/17 P, ej publicerad, EU:C:2018:914, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

42 I förevarande fall fastställs i de omtvistade besluten storleken på förhandsbidraget från var och en av de enheter som avses i artikel 2 i förordning nr 806/2014. Det framgår av handlingarna i målet att gemensamma resolutionsnämnden, efter beräkningen av förhandsbidragen till gemensamma resolutionsfonden för år 2016 för var och en av dessa enheter, gjorde en ny beräkning av dessa bidrag, eftersom IPS-indikatorn avseende medlemskap i ett sådant institutionellt skyddssystem som avses i artikel 5.1 b i den delegerade förordningen 2015/63 hade beräknats felaktigt. Rättelsen av denna felaktiga beräkning ledde till en ny beräkning av förhandsbidraget för år 2016 för samtliga institut, även om de inte var medlemmar i ett institutionellt skyddssystem, och storleken på förhandsbidraget till gemensamma resolutionsfonden för år 2016 som fastställdes i det andra omtvistade beslutet återspeglar de ändringar som denna nya beräkning medförde.

43 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 87 i sitt förslag till avgörande innehåller det andra omtvistade beslutet följaktligen en ny omständighet i förhållande till det första omtvistade beslutet, eftersom värdet av IPS-indikatorn som användes i det andra omtvistade beslutet skiljer sig från det värde som användes i det första omtvistade beslutet.

44 Även om de omtvistade besluten har samma föremål, i det avseendet att förhandsbidragen till gemensamma resolutionsfonden för år 2016 fastställs, skiljer sig dessa beslut åt i sak, eftersom storleken på de bidrag som fastställs i besluten är olika.

45 Genom att ålägga klaganden att betala ett förhandsbidrag till gemensamma resolutionsfonden vars belopp skiljer sig från det som fastställdes i det första omtvistade beslutet, ändrar det andra omtvistade beslutet klagandens rättsliga ställning på så sätt att ogiltigförklaringen av detta beslut inte är liktydig med ogiltigförklaringen av det första omtvistade beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 oktober 1977, Metro SB-Großmärkte/kommissionen, 26/76, EU:C:1977:167, punkt 4).

46 Gemensamma resolutionsnämnden har emellertid hävdat att tribunalen inte gjorde en felaktig rättstillämpning när den fann att det andra omtvistade beslutet utgjorde en bekräftelse av det första omtvistade beslutet vad gäller föremålet för tvisten, eftersom klaganden har gjort gällande att gemensamma resolutionsnämnden gjorde fel när den inte uteslöt de skulder som var knutna till verksamheter för utvecklingsbistånd från beräkningen av klagandens förhandsbidrag till gemensamma resolutionsfonden för år 2016, trots att beaktandet av skulderna i samband med verksamheterna för utvecklingsbistånd inte hade ändrats vid beräkningen av dessa bidrag.

47 Det ska härvid erinras om att när en bestämmelse i en rättsakt ändras blir det återigen möjligt att väcka talan inte bara mot denna enda bestämmelse, utan även mot alla andra bestämmelser som, trots att de inte ändrats, utgör en helhet tillsammans med den ändrade bestämmelsen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 oktober 2007, kommissionen/parlamentet och rådet, C-299/05, EU:C:2007:608, punkterna 29 och 30).

48 I motsats till vad gemensamma resolutionsnämnden har hävdat utgör de icke ändrade uppgifterna i den beräkning som i det första omtvistade beslutet gav upphov till förhandsbidraget till gemensamma resolutionsfonden för år 2016 en helhet tillsammans med den beståndsdel i denna beräkning, nämligen IPS-indikatorn, som ändrades genom antagandet av det andra omtvistade beslutet.

49 Det ska i detta sammanhang erinras om att storleken på förhandsbidragen till gemensamma resolutionsfonden beror på två omständigheter. För det första beror det totala beloppet på de enskilda bidragen på den målnivå som anges i artikel 69.1 i förordning nr 806/2014. För det andra beror beräkningen av dessa bidrag, enligt artikel 70.1 och 70.2 i denna förordning, på respektive instituts storlek, vilken fastställs på grundval av dess skulder och risknivån i dess verksamhet (se, analogt, dom av den 3 december 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkterna 77–79). I artiklarna 6–12 i den delegerade förordningen 2015/63 fastställs det sätt på vilket institutionernas skulder och deras riskprofil ska bedömas.

50 Det framgår av beräkningssättet för de individuella förhandsbidragen i bilaga I till denna förordning, och särskilt av etapp 6 i denna beräkning, att gemensamma resolutionsnämnden, efter att ha fastställt ett instituts skulder och dess riskfaktor med hänsyn till de olika indikatorer som föreskrivs i lagstiftningen, ska fördela det belopp som motsvarar den årliga målnivån mellan de olika instituten.

51 Även om vissa indikatorer – såsom IPS-indikatorn – endast är tillämpliga på vissa institut, eftersom de påverkar fastställandet av dessa instituts skulder eller riskfaktor medan de inte påverkar andra institut, kvarstår det faktum att eftersom målnivån fördelas mellan alla institut, medför en ändring av en sådan indikator att storleken på bidragen från de institut som berörs av denna indikator ändras, vilket nödvändigtvis påverkar bidragen från alla institut.

52 Av detta följer, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 47 i förevarande dom, att en ändring av en av faktorerna i beräkningen av förhandsbidraget till gemensamma resolutionsfonden, såsom IPS-indikatorn, ger upphov till en ny frist för att väcka talan som omfattar inte bara denna del av beräkningen av förhandsbidraget, utan även alla andra faktorer i beräkningen.

53 Denna slutsats påverkas inte av det förhållandet att misstaget i samband med IPS-indikatorn var oavsiktligt. Frågan huruvida det fel som ligger till grund för antagandet av en rättsakt om ändring av en tidigare rättsakt är avsiktligt saknar betydelse för att, i enlighet med den rättspraxis som det

erinrats om i punkterna 39, 40 och 41 i förevarande dom, avgöra huruvida denna ändringsakt innehåller en ny omständighet i förhållande till den tidigare rättsakten och medför rättsverkningar.

54 Av det ovan anförda följer att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den fann att det andra omtvistade beslutet enbart utgjorde en bekräftelse av det första omtvistade beslutet med hänsyn till tvistens föremål och att talan därför inte kunde tas upp till sakprövning.

55 Överklagandet ska således bifallas såvitt avser den första och den andra delen av den första grunden. Den överklagade domen ska därmed upphävas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga delarna av denna grund eller den andra grunden.

Följderna av att den överklagade domen upphävs

56 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, antingen återförvisa målet till tribunalen för avgörande eller själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.

57 Eftersom tribunalen i förevarande fall avvisade klagandens talan och följaktligen inte prövade de grunder som klaganden åberopat till stöd för sin talan, är målet inte färdigt för avgörande. Målet ska därför återförvisas till tribunalen.

Rättegångskostnader

58 Eftersom målet återförvisas till tribunalen ska frågan om rättegångskostnader anstå.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 26 juni 2019, NRW.Bank/CRU (T-466/16, ej publicerad, EU:T:2019:445) upphävs.

2) Målet återförvisas till Europeiska unionens tribunal.

3) Frågan om rättegångskostnader anstår.

Underskrifter